

varjutab tõe sanna ärra. Agga üllemäsi on ikka se, mis Jummalal pühha sanna meid õppetab, ütteldes: „Issand on Fåttemaksja feige nendesinnaste asjade pârrast!“ — Oh õnnetumad lapsed, kes neljandama kâsso keeldust ni tuima süddamega ülleastuwad ehk tiggeda melega sedda mikski ei panne! Oh õnnetumad laste wannemad, kes nisugust kibbedat fâttetassumist omma laste käest katsta sadad! Se tulleks neile üsna raskeks põlveks, kui teised neile pitkaid ello pâiwi sooviksid, ja kui pühha ello ja surma Wallitseja seâl üllewel sedda soovimist tõeks teeks, olgo siis et se pitke nuhtlus neile hingel õnnistusseks tulleks.

Üks tössine ja jummalakartlik mees, kes Ma-rahva heaks üht tarvilist ja mõnusust ramatuud laste taraga ning moostlikko kasvatamisse pârrast safsa kele on väljatannud, se juttustab ommas ramatus midagi, mis need peavad ennestele kindlaste

tallele pannema, kes selle raske su peál on, et pigistuwad ommaid ellatand wanne maid hâbbematta ja armetumal wiñil. Selle nimmetud ramato seest loeme, et ühhel maial üsna nôrgâks läinud issa sai hopis pilkamisse wiñil seâl tiggeda laste käest petud. Se willets wannake ei tohitud mitte teistega ühtlaise sôma laua jures mahhaistuda, waid piddi toa nurkas seisma, kus temma kassinal wiñil omma weddalat leent ühhe fullund pôrsade fûnna seest, mis jo olli fôrwale wissatud, piddi kâtte sama. Ühhel pâwal astus perremehhe poeg, kabheteißfûmne aastane pois, issa jure, tõi omma piisukest kirwest temma kâtte ja pallus, sedda heastet terrawaks ihhutada, fest et se lâhhâks temmale tarvis ühhe pakso pu tõ pârrast. Issa kûssis, mis tõ se piddi ollema, ja poeg vastas: Se weikene fûnna, misga se wannake seâl nurkas omma leent kâtte saab, lâhhâb temmaga ühtlaise otsa, fest et